

Arrest

nr. 213 351 van 30 november 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 4 juli 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 juni 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat I. FONTIGNIE *loco* advocaat J. HARDY en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart een Congolees staatsburger te zijn van Luba origine, geboren te Kinshasa. U verklaart deel uit te maken van een groep mensen die bad voor het land. U stond bekend als organisatrice van deze groep en nam regelmatig het woord binnen deze groep. Een aantal van de groepsleden waren echter niet akkoord met uw acties. Sinds februari 2013 beschuldigden zij u er van zich te verzetten tegen de regering. U werd hiervan door andere groepsleden op de hoogte gebracht.

Uw dichtste medewerker, P., had uw zus aangesproken dat er geruchten over u de ronde deden en hij raadde haar aan u te overhalen met uw activiteiten te stoppen. Eveneens werd u gevolgd tot aan uw huis en werd er van op de hoek van de straat in uw richting gewezen. In augustus 2013 werd u eveneens op straat aangevallen. Om deze redenen besloot u in september 2013 Congo te ontvluchten en naar Angola te gaan. U vond er onderdak bij leden van een kerk. In januari 2014 hebben zij voor u een vals Angolees paspoort en een valse Angolese identiteitskaart opgemaakt. Toen u er medische problemen kreeg keerde u op aanraden van uw familie terug naar Congo. Dit was twee maanden voor de geboorte van uw dochter. Op 02 november 2014 bent u bevallen van uw dochter K.A.L.. U heeft sinds haar geboorte geen contact meer met haar vader en zij is samen met u in België. Na uw bevalling zette u uw eerdere activiteiten verder. Na enige tijd werd uw zus opnieuw aangesproken dat u uw activiteiten diende stop te zetten. Twee of drie keer werd bij u thuis naar u gevraagd, u was telkens afwezig op dat moment. U besloot daarop eind februari 2015 terug naar Angola te vertrekken, waar u opnieuw terecht kon bij de kerk waar u eerder verbleef. In februari 2016 reisde u met uw valse Angolese reisdocumenten naar Italië. U verbleef er drie weken voor een opleiding en keerde vervolgens terug naar Angola. Op 20 mei 2016 werd u in Angola aangehouden omdat u ervan werd verdacht betrokken te zijn bij het circuit dat valse documenten opmaakte. U werd daarop teruggestuurd naar Kinshasa. Bij uw aankomst in Kinshasa werd u gearresteerd omwille van uw eerdere activiteiten in Congo. U verklaart dat overal op de luchthaven uw naam en uw foto stonden geafficheerd. U was twee dagen in detentie toen een veiligheidsagent bereid was u te laten ontsnappen als u met hem naar bed ging. U stemde in en hij hielp u vrij te komen, hij raadde u vervolgens aan om het land te verlaten. U ging naar uw oom en op 29 juli 2016 reisde u per vliegtuig naar België met het geleende paspoort van een kennis van deze oom. U reisde met uw dochter, K.A.L., naar België.

Op 04 augustus 2016 diende u een asielverzoek in. U heeft een relatie met I.B.J.. U leerde hem kennen toen u in Italië verbleef. Hij heeft de Belgische nationaliteit. U kreeg één zoon met hem, I.B.W. geboren op 26 oktober 2016. Ook uw zoon heeft de Belgische nationaliteit. U verklaart dat na uw aankomst in België uw oudere zus is verhuisd nadat zij werd bedreigd door veiligheidsagenten die naar u op zoek waren.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u uw Congolese kieskaart, een attest van uw oom dat hij voor uw reiskosten heeft ingestaan en de Belgische identiteitskaart van uw zoon neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart te vrezen voor vervolging omdat u beschuldigd wordt opgeroepen te hebben tot burgerlijke ongehoorzaamheid. Er kan echter geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen omwille van uw activiteiten binnen een gebedsgroep gevisieerd te zijn geweest.

Vooreerst dient er op gewezen dat het feit dat u tot tweemaal toe terugkeert naar de regio waar u problemen verklaart te hebben uw geloofwaardigheid reeds danig ondermijnt. U verklaart dat uw problemen reeds begonnen in februari 2013 (notities persoonlijk onderhoud dd 19.10.2017 (verder CGVS II) p.18) en dat u toen reeds omwille van deze problemen diende te vluchten uit uw land (notities persoonlijk onderhoud dd 08.09.2017 (verder CGVS I) p.5). Echter, alsnog besliste u naar het land waar u vervolging vreesde, terug te keren. U keerde twee maanden voor u van uw dochter beviel, met name rond september 2014, omwille van gezondheidsproblemen terug naar Congo (CGVS II p.4). U kende na uw terugkeer opnieuw problemen en besloot opnieuw naar Angola te vertrekken uit vrees voor vervolging. Later slaagde u met behulp van vervalste documenten vanuit Angola naar Italië te reizen, u verbleef er drie weken in februari 2016 (CGVS I p.5 en CGVS II p.9).

U keerde van daar weliswaar niet terug naar Congo maar naar Angola van waaruit u gedwongen zou zijn gerepatriëerd naar Congo in april 2016 (CGVS II p.12). **Indien u reeds uw land van nationaliteit zou hebben verlaten vanuit een vrees voor vervolging valt het moeilijk aan te nemen dat u, in eerste instantie, hier vrijwillig naar terug zou keren en u, eens in een Europees land verblijvend, evenmin zou overwegen om internationale bescherming te verzoeken.** U verklaart in Italië niet te hebben overwogen om er een verzoek om internationale bescherming in te dienen aangezien u er in een welomlijnd kader en in groep was, namelijk om een opleiding te volgen. U verklaart er op dat moment niet te hebben aan gedacht om internationale bescherming te vragen (CGVS II p.21). Indien u daadwerkelijk reeds uw land van herkomst had verlaten vanuit een gegronde vrees voor vervolging valt te verwachten dat u alle kansen aangrijpt om zich beschermd te weten tegen vervolging in uw land van herkomst en zodoende in Italië zou trachten de nodige bescherming te krijgen. Dit geldt des te meer aangezien uit uw verklaringen blijkt dat uw verblijf in Angola allerminst zou kunnen worden beschouwd als een duurzame oplossing. U verklaart namelijk steeds illegaal naar Angola te zijn gereisd en er slechts op basis van vervalste documenten te hebben verbleven (CGVS I p.6 en p.11). Hier kan daarenboven bij worden opgemerkt dat u gedurende uw verblijf in Angola evenmin enige stappen blijkt te hebben ondernomen om uw verblijf er te bestendigen. Indien u er verbleef omdat u uw land van nationaliteit zou hebben ontvlucht uit vrees voor vervolging valt het te verwachten dat u ook op dat vlak enig initiatief neemt om tot een duurzame oplossing te komen. Deze vaststellingen zorgen er voor dat er reeds vraagtekens kunnen worden geplaatst bij uw verklaringen Congo te hebben verlaten vanuit een gegronde vrees voor vervolging.

Verder slaagt u er niet in aannemelijk te maken daadwerkelijk enige vervolging te hebben gekend omwille van uw activiteiten binnen een gebedsgroep. Uw verklaringen omtrent deze activiteiten en uw vermeende vervolging zijn in die mate vaag dat hier geen enkel geloof aan kan worden gehecht.

Ten eerste weet u niet duidelijk te stellen wat er voor zorgde dat u onder de aandacht zou zijn gekomen van de nationale veiligheidsdiensten. U verklaart in 2001 deze groep te hebben opgericht (CGVS II p.15) en tot 2013 op geen enkele manier problemen te hebben gekend (CGVS II p.17). U verklaart daarbij in niet mis te verstane bewoordingen dat het doel van deze groepering er enkel uit bestond te bidden en u op geen enkele manier enige banden had met een politieke partij of beweging. U verklaart enkel te hebben gebeden en nooit politiek actief te zijn geweest of deel te hebben genomen aan enige betogingen (CGVS II p.15-16). Dit allerminst politieke profiel van uw beweging in rekening genomen, slaagt u er dan ook niet in aan te geven wat er alsnog voor zorgde dat u, na meer dan twaalf jaar dergelijke bijeenkomsten te hebben georganiseerd, onder de aandacht kwam van de veiligheidsdiensten en in die mate vervolging zou moeten vrezen dat internationale bescherming aangewezen is. U kan op geen enkele manier aangeven wat er voor zorgde dat u deze problemen kreeg. U verklaart niet te weten of er een reden is waarom zij u begonnen te vervolgen, u verklaart dat er niets was veranderd in uw werkwijze en u nog steeds enkel mensen uitnodigde om zich bij uw gebedsgroep aan te sluiten (CGVS II p.17). U verklaart weliswaar het onderwerp om 'te bidden voor het land' in uw gebeden te hebben geïntroduceerd en te spreken over de onrechtvaardigheid in het land die niet strookte met wat de Bijbel voorschrijft (CGVS II p.16-17). **Uit uw verklaringen komt echter niet naar voren dat waar u over preekte beschouwd zou kunnen worden als harde kritiek op de overheid die aanleiding zou kunnen geven tot enige vervolging.** U blijft uiterst vaag met betrekking tot de kritiek die u zou hebben geuit. U verklaart te hebben verkondigd dat het land en de regering niet werkt zoals het zou moeten. U blijft echter uitermate vaag omtrent waar u dan effectief kritiek op zou hebben geleverd. Wanneer u wordt gevraagd om concreet aan te geven welke problemen u tijdens dergelijke gebeden zou hebben aangekaart, blijkt dat u op geen enkel moment enige concrete mistoestanden zou hebben aangegeven. U verklaart dat u er enkel zou op gewezen hebben dat er geen liefde was maar dat u nooit enige politieke partijen of enige personen zou hebben vernoemd. U verklaart zelfs opgeroepen te hebben de overheid te steunen in de gebeden zodat zij voldoende liefde zouden vinden om de bevolking te helpen (CGVS II p.16). Dit kan derhalve allerminst beschouwd worden als enig concreet activisme dat de aandacht zou trekken van de veiligheidsdiensten en zou leiden tot enige vervolging.

Daarenboven slaagt u er niet in aan te geven op welke manier u de aandacht zou hebben getrokken van de veiligheidsdiensten. U verklaart geen enkel idee te hebben wie zou hebben gemeld dat u zich zou hebben uitgesproken tegen de overheid. U verklaart tot op vandaag niet te weten wie u zou beschuldigd hebben (CGVS II p.16 en p.19). Op geen enkel moment zou ook maar iemand in uw gebedsgroep laten blijken hebben niet akkoord te gaan met waar u over preekte, nooit maakte iemand enige opmerkingen over de onderwerpen die u aansneed (CGVS p.16-17).

Het is weinig geloofwaardig dat u als organisatrice van een gebedsgroep, die persoonlijk de mensen verzamelde om aan deze gebedsgroep deel te nemen, geen enkel vermoeden zou hebben wie uit deze groep in die mate tegen u gekant zou zijn, dat zij de veiligheidsdiensten zouden inlichten over uw activiteiten. Opmerkelijk hierbij is dat u bovendien verklaart dat het leden van uw groep waren die uw foto zouden hebben overhandigd aan de veiligheidsdiensten waarna zij in staat waren u op te pakken bij uw terugkeer naar Congo (CGVS II p.13). Dat u overtuigd bent van het feit dat mensen uit uw groepering die gekant waren tegen uw activiteiten de veiligheidsdiensten een foto van u zouden hebben overhandigd, maar anderzijds geen enkel vermoeden heeft van wie degene zijn die dan wel tegen u gekant waren, is uiterst ongeloofwaardig. **Derhalve slaagt u er allerminst in om concreet aan te geven om welke reden en op welke manier u onder de aandacht kwam van de veiligheidsdiensten, wat de geloofwaardigheid van uw activisme en de vervolging die u hierdoor zou hebben gekend reeds volledig ondermijnt.**

Ten tweede legt u uiterst vage verklaringen af met betrekking tot de effectieve vervolgingsfeiten die u zou hebben ondergaan. Uit uw verklaringen blijkt dat u uw vrees voor vervolging voornamelijk baseert op vermoedens. **Uit uw verklaringen komt naar voren dat, afgezien van uw vermeende arrestatie, u op geen enkel moment concreet en persoonlijk over deze activiteiten zou zijn aangesproken.** Wanneer u verklaart een eerste keer naar Angola te zijn gevlucht, blijkt uit uw verklaringen dat u zich louter baseerde op geruchten om er van uit te gaan dat u gevolgd werd. Uw medewerker P. zou uw zus hebben aangesproken over de geruchten die hij over u hoorde in de wijk (CGVS II p.17) en daarna, rond februari 2013, zou uw nichtje mensen naar uw huis hebben zien wijzen terwijl zij uw naam noemden (CGVS II p.18). Vervolgens vernoemt u geen enkel incident tot aan uw vertrek zes maanden later, in september 2013. Wanneer u daarna door een onbekende vrouw werd aangesproken dat het tijd was voor u om te vertrekken, verklaart u te zijn gevlucht (CGVS II p.18). **Dergelijke verklaringen omtrent de manier waarop u zou gezocht worden zijn dan ook in die mate onbeduidend en vaag dat er niet kan worden uitgegaan van een daadwerkelijke vervolging.** Ook wanneer u een tweede keer Congo verlaat en naar Angola vlucht, baseert u zich louter op dergelijke vermoedens. U verklaart dat in die periode uw zus werd geïnformeerd door mensen in de wijk dat naar u gezocht werd (CGVS II p.18). Bovendien zouden twee à drie keer mensen naar het huis van uw zus zijn gekomen terwijl u niet aanwezig was en dit om naar u te vragen. U verklaart dat uw nichtje de indruk had dat het ging om veiligheidsagenten in burger (CGVS II p.19-20). **Opnieuw werd u geen enkele keer persoonlijk aangesproken en baseert u uw vrees voor vervolging louter op vermoedens en geruchten dat het veiligheidsagenten waren die u wilden spreken. U slaagt er derhalve niet in om concrete feiten aan te reiken die er voor zorgden dat u vermoedde verregaande vervolging te moeten vrezen. Waar u verklaart in augustus 2013 op straat te zijn aangevallen, kan ook hier geen enkel geloof worden gehecht aan uw verklaring dat dit kadert binnen enige vervolging door de veiligheidsdiensten.** Vooreerst slaagt u er niet in deze enige persoonlijke confrontatie consequent in uw relaas te situeren. U brengt dit incident voor het eerst ter sprake wanneer gepolst wordt naar de problemen die u kende na uw eerste terugkeer uit Angola (CGVS II p.18-19). Wanneer u wordt gevraagd wanneer dit precies is voorgevallen verklaart u echter dat dit in augustus 2013 was (CGVS II p.19), bijgevolg dit incident situerend voor uw eerste vertrek uit het land. **Dat u er niet in slaagt uw enige persoonlijke confrontatie met de veiligheidsdiensten correct te situeren ondermijnt verder uw geloofwaardigheid.** Daarenboven kan u niet met zekerheid stellen dat u op dat moment werd aangevallen door de veiligheidsdiensten omwille van uw activiteiten binnen uw gebedsgroep. U verklaart dat het u leek dat u door bandieten werd aangevallen en werd op geen enkele manier de reden van deze aanval duidelijk gemaakt (CGVS II p.19). Opnieuw betreft het bijgevolg enkel een vermoeden van uwentwege dat u omwille van de activiteiten van uw gebedsgroep zou zijn aangevallen. U slaagt er dan ook allerminst in om uw vervolging aannemelijk te maken. Niet alleen baseert u zich louter op geruchten en vermoedens, indien u gevisieerd werd door de veiligheidsdiensten valt te verwachten dat zij duidelijkheid scheppen in de boodschap die zij willen overbrengen en dat zij u hier dan ook persoonlijk over zouden aanspreken. Op basis van uw uiterst vage verklaringen kan dan ook geen vrees voor vervolging in uwen hoofde worden aangenomen.

Ten derde wordt uw ongeloofwaardigheid nog versterkt door uw verklaringen omtrent uw detentie. In het licht van voorgaande opmerkingen, namelijk dat u op geen enkel moment uitdrukkelijk persoonlijk werd aangesproken op uw activiteiten en het gegeven dat u gedurende uw jarenlange activisme slechts sporadisch geruchten van mogelijke vervolging zou hebben opgemerkt, is het volstrekt onaannemelijk dat bij uw terugkeer uit Angola dergelijke inspanningen zouden zijn geleverd om u op te sporen. U verklaart dat u bij uw terugkeer merkte dat affiches met uw naam en foto waren opgehangen in de luchthaven.

U zou dan ook onmiddellijk bij uw aankomst zijn opgepakt door de veiligheidsagenten (CGCVS II p.12-14). Dergelijke maatregelen lijken, gezien de eerdere inspanningen die werden geleverd om u aan te spreken, dan ook buitenproportioneel en bijgevolg ongeloofwaardig. Verder verklaart u dat zij u bij uw detentie beschuldigden van burgerlijke ongehoorzaamheid maar dat u op geen enkel moment gedurende uw detentie ondervraagd zou zijn geweest. U verklaart twee dagen te zijn vastgehouden maar op geen enkel moment werd u ook maar enige vragen gesteld (CGVS II p.20). Ook dit is uiterst opmerkelijk en draagt bij tot de ongeloofwaardigheid van uw beweringen, indien u uiteindelijk, na eerdere bedreigingen, zou worden gearresteerd is het weinig geloofwaardig dat u daarbij vervolgens geen verdere vragen zou worden gesteld omtrent uw activiteiten. Bijgevolg kan evenmin aan uw verklaringen omtrent uw detentie enig geloof worden gehecht.

Uit het bovenstaande blijkt dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen uw land van herkomst te hebben verlaten naar aanleiding van de vervolging die u beweerdelijk onderging omwille van het feit dat u zich uitgesproken zou hebben tegen de regering in een gebedsgroep. **Waar u verklaart gedwongen te zijn geweest met een officier te slapen dient er op te worden gewezen dat u deze feiten volledig kadert binnen de detentie die u verklaart te hebben ondergaan ten gevolge van uw activisme.** U verklaart gedwongen te zijn geweest met deze officier te slapen om uw vrijlating uit detentie te verkrijgen (CGVS II p.14). U verklaart geen andere problemen te hebben gekend in Congo (CGVS II p.15) en dat u louter met deze officier diende te slapen om uw vrijlating te verkrijgen, u noemt geen andere gronden die hem er toe zouden hebben verleid u te dwingen met hem te slapen (CGVS II p.21). **Aangezien reeds werd geargumenteed dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u aangehaalde vervolgingsfeiten, kan bijgevolg evenmin enig geloof worden gehecht aan deze verklaringen.**

Waar tot slot blijkt dat u de **moeder bent van een kind met de Belgische nationaliteit** dient er op te worden gewezen dat u zich voor een beoordeling van een verblijfsstatuut op basis van eenheid van familie, dient te wenden tot de geëigende procedures. In principe gelden inzake familiehereniging de gemeenrechtelijke regels waarvan de toepassing behoort tot de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken. U wordt eraan herinnerd dat de asielpprocedure niet gebruikt kan worden als procedure om de gemeenrechtelijke familiehereniging procedure te omzeilen.

De documenten die u neerlegt zijn niet in staat bovenstaande beoordeling te wijzigen. Uw Congolese kiezerskaart kan louter een aanwijzing vormen voor uw identiteit, hetgeen in deze niet ter discussie wordt gesteld. Het attest dat uw oom voor uw reiskosten heeft ingestaan heeft evenmin enige bewijswaarde voor de vervolgingsfeiten die u zou gekend hebben. Het feit dat uw oom u geld zou geleend hebben om illegaal naar Europa te reizen kan op geen enkele manier aantonen dat u Congo zou verlaten hebben uit een reële vrees voor vervolging.

Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uw hoofd een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen.

Wat betreft de beoordeling of u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen dient in verband met de veiligheidssituatie in Kinshasa te worden onderzocht of de voorwaarden van artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980 vervuld zijn: bestaat er een ernstige bedreiging van het leven of van de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict die kan worden beschouwd als ernstige schade die kan leiden tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. De situatie van willekeurig geweld moet, in tegenstelling tot het begrip doelgericht geweld, worden gedefinieerd als willekeurig geweld dat een zodanig hoog niveau bereikt dat er ernstige en bewezen redenen zijn om te veronderstellen dat een burger die wordt teruggezonden naar het desbetreffende land of, in voorkomend geval, naar de desbetreffende regio, alleen wegens zijn aanwezigheid op het grondgebied een reëel risico op ernstige bedreiging zou lopen. (HvJ-EU, 30 januari 2014, C-285/12, Aboubacar Diakité vs. commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, par. 30, zie ook HvJ-EU, 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji vs. staatssecretaris van Justitie, par. 35 tot 40 en par. 43). Uit de informatie waarover de commissaris-generaal beschikt en die bij het administratieve dossier werd gevoegd (‘COI Focus – République Démocratique du Congo (RDC), Situation sécuritaire à Kinshasa dans le contexte électoral (période du 10 février 2017 au 30 novembre 2017) – 07.12.2017’ en ‘COI Focus – République Démocratique du Congo (RDC), Déroulement des manifestations de protestation à Kinshasa entre le 30 novembre 2017 et le 31 janvier 2018 – 01.02.2018’), blijkt dat de huidige situatie in Kinshasa niet kan worden beschouwd als “willekeurig geweld in het geval van een

internationaal of binnenlands gewapend conflict". Verschillende van de geraadpleegde bronnen kwalificeren de situatie als rustig en stabiel. De gewelddadige incidenten die tussen 10 februari 2017 en 31 januari 2018 de Congolese hoofdstad hebben opgeschud dienen gezien te worden binnen de specifieke context van de betwisting van het niet organiseren van presidentiële en legislatieve verkiezingen en het vasthouden aan de macht van president Kabila na 19 december 2016, of binnen het kader van andere specifieke evenementen. Er dient dus te worden vastgesteld dat artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980 niet van toepassing is.

U heeft verder geen enkel bewijs aangebracht dat er op zou kunnen wijzen dat u persoonlijk, omwille van redenen eigen aan uw persoonlijke situatie, een reëel risico op willekeurig geweld zou lopen in Kinshasa. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op zouden kunnen wijzen dat u omwille van uw persoonlijke omstandigheden het risico zou lopen slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 4 juli 2018 een schending aan van artikelen 48/3 tot 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Verzoekster verwijst naar haar specifiek profiel, dat *"voortvloeit uit het feit dat verzoekende partij tot de religieuze gemeenschap van de katholieken behoort in DRC, met een met een politieke tegenstander preken en het feit dat haar terugkeer noodzakelijkerwijs zal zijn in hoedanigheid van een mislukte asielzoeker"*.

Verzoekster wijst op de context van wijdverspreide repressie van de oppositie in de DRC en de rol dat de Katholieke Kerk speelt in het conflict. Verzoekster legt uit dat zij als onderdeel van haar religieuze activiteit betrokken was bij 'politieke' missies. Verzoekster stelt dat het risico op vervolging ingeval van terugkeer moet worden geanalyseerd.

Verzoekster stelt te worden beschouwd als tegenstander van het regime. Zij verwijst naar een aantal algemene rapporten waaruit de situatie in de DRC blijkt.

Zij haalt het persbericht *"De Mensenrechtenraad kijkt naar situaties in de Democratische Republiek Congo en Sri Lanka"* van 22 maart 2017 (stuk 3) aan waarin de speciale vertegenwoordiger van de secretaris-generaal van de VN voor de DRC en hoofd van MONUSCO de verslechtering van de mensenrechtensituatie in Congo aankaart. Zij stelt verder dat Amnesty International in het rapport van 2017 de verergering van de repressie van tegenstanders en verdedigers van de mensenrechten, de systematische aard van vervolgingen waartoe zij het doelwit zijn en het willekeurige karakter van de beslissingen van de administratieve en gerechtelijke autoriteiten benadrukt (stuk 4). Verzoekster verwijst ook naar UNHCR die de algemene situatie van repressie aanhaalt (stuk 5). Ze verwijst naar de COI Focus DRC van november 2016 (stuk 6) waarin de Britse Buitenlandse Zaken het grote risico van intimidatie en willekeurige detentie van politieke tegenstanders benadrukken. Verzoekster haalt tevens het reisadvies van de Belgische minister van Buitenlandse Zaken aan. Zij stelt dat de VN excessief gebruik van geweld tijdens betogingen in afgelopen maanden hekelde (stuk 7). Voorts wijst zij op de publicatie van Amnesty International van 26 juni 2018 waarin de schendingen van fundamentele rechten in de DRC bevestigd worden (stuk 8).

Verzoekster betoogt dat willekeurige arrestaties op politieke gronden legio zijn in DRC. Zij verwijst naar rechtspraak van de Raad (RvV, n° 190.137 van 27 juli 2017; RvV n° 197.303 van 19 juli 2017), waarin de Raad stelt dat een grote voorzichtigheid noopt bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming door leden of sympathisanten van politieke oppositiepartijen in DRC.

Verzoekster stelt duidelijk te hebben gemaakt dat niet alle Congolezen die in DRC aanwezig zijn, het risico lopen vervolgd te worden, maar dat zij een specifieke groep heeft geïdentificeerd, namelijk de politieke tegenstanders, als bevoorrecht doelwit van de Congolese autoriteiten.

Verder betoogt verzoekster dat de Katholieke Kerk in de politieke conflicten in de DRC altijd een prominente plaats heeft ingenomen. Verzoekster verwijst naar een vreedzame betoging van 31 december 2017, waarbij demonstranten ernstig of zelfs dodelijk onderdrukt werden door de politie en de Congolese autoriteiten (stuk 9). Verzoekster verwijst naar de operatie “klokken”, waarbij de klokken van alle kerken in het land laat luiden elke donderdag om 21 uur om aan de President de afwisseling aan het hoofd van de Staat en zijn verbintenissen genomen in 2016 te herinneren, en dat de priesters een mis ter herinnering aan de martelaren die op 31 december tijdens de betogingen gevallen waren, organiseerden. Verzoekster betoogt dat de daaropvolgende pacifistische betogingen van de katholieken elke keer gewelddadig onderdrukt werden door de autoriteiten. Volgens verzoekster lopen de leden van de Katholieke Kerk, zeker diegene die politiek preken, in deze context een reëel risico tot vervolging in DRC.

Verzoekster verwijst naar het CEDOCA-rapport (stuk 10) waarin wordt gesteld dat de verzoekers om internationale bescherming die terugkeren naar de DRC systematisch van hen vrijheid beroofd en ondervraagd worden bij aankomst op de luchthaven. Zij stelt dat *“het systematische verhoren zijn die worden gevoerd, en mensen die al als voorstanders van de oppositie werden geëtiketteerd, worden vervolgd. Het rapport spreekt over detenties van twee tot vijf dagen, ook al is er niets mis met de mensen, alleen de tijd om wat controles voor de autoriteiten te doen. Wanneer de persoon een profiel van sympathisant van de oppositie heeft, gaan dergelijke detenties over naar onmenselijke en vernederende behandelingen.”*.

Verzoekster stelt dat het CEDOCA-rapport aantoont dat veel van de verzoekers om internationale bescherming die naar de DRC terugkeerden, spoorloos verdwenen waren. Volgens verzoekster is het feit dat het CGVS geen nieuws heeft over deze mensen geen geruststellend element, maar eerder een zeer verontrustend element.

Verzoekster haalt aan dat afgewezen verzoekers om internationale bescherming, vooral als ze worden beschouwd als voorstanders van de oppositie, worden beschuldigd van verraad en worden vervolgd of beschuldigd, mishandeld of verdwijnen. Zij stelt dat het in deze politieke context van het volgen van tegenstanders en “verraders” is, dat een terugkeer van verzoekster in de Democratische Republiek Congo moet worden geanalyseerd. Verzoekster wijst op de gewelddadige repressie van 31 december 2017, die nogmaals uitdrukking geeft aan de verklaarde wens van president Kabila om niet deel te nemen aan een politieke dialoog en om de activisten die zich tegen de regering keren te verslaan, zijn allemaal elementen die tot de conclusie leiden dat de arrestatie en de detentie van afgewezen asielzoekers momenteel nog steeds systematisch wordt geïmplementeerd.

Verzoekster betoogt dat zij vervolging loopt door haar politieke en religieuze profiel.

Wat betreft het gegeven dat verzoekster in 2014 en 2016 is teruggekeerd naar de DRC, legt zij uit als volgt: *“In 2014 is verzoekende partij naar DRC moeten terugkeren omwille van gezondheidsproblemen en omwille haar toekomstige bevalling. Ze verbleef verborgen en haar trajecten tot het ziekenhuis werden discreet gedaan;*

In 2016 is verzoekende partij naar Italië gereisd in het kader van een opleiding toen ze in Angola verbleef en kende daar geen problemen. Het is dus niet verrassend dat ze geen asiel heeft gevraagd in Italië omdat ze in Angola geen problemen kende en daar zonder haar dochter was. Ze is daarna niet vrijwillig naar de DRC teruggekeerd maar werd gedwongen door de Angolese autoriteiten”.

Verzoekster stelt verder dat zij deel uitmaakte van een gebedsgroep en er zelfs de organisatrice van was. Zij voert aan dat dit een vermoeden doet werven bij de autoriteiten. Het feit dat verzoekster niet weet waarom ze onder de aandacht van de autoriteiten is gekomen, alhoewel willekeur “normaal” is in de DRC, is volgens haar niet afdoende om haar eerdere vervolgingen te betwisten. Het feit dat haar preken geen “harde kritiek op de overheid” zijn is volgens haar evenmin voldoende, daar de recente actualiteit in DRC heeft aangetoond dat zelf pacifistische betogingen aanleidingen geven tot repressie en vervolgingen.

Verzoekster betoogt dat het niveau van politieke activiteit en engagement dat geëist wordt door verweerder onevenredig en niet gecontextualiseerd is gezien de situatie in de DRC en de repressie tegenover de oppositie of diegene die als tegenstanders “beschouwd” zijn.

Wat betreft verzoeksters arrestatie, detentie en vervolgingen, verwijt verweerder aan verzoekster vage verklaringen te hebben afgelegd. Verzoekster merkt ten eerste op “dat wanneer willekeurige arrestaties plaatsvinden in een land, wat in casu het geval is in DRC, het moeilijk is voor de gedetineerde om concrete en precieze informatie te krijgen van de autoriteiten over de redenen van repressie of arrestatie. Dit is juist de definitie van willekeur.”. Ten tweede benadrukt verzoekster dat zij “de organisatrice was van de gebedsgroep en dat men redelijk kan aannemen dat autoriteiten van een Staat die uitblinkt in spioneren op de hoogte is van haar activiteiten, zelfs als ze op geen enkel moment concreet en persoonlijk aangesproken werd over deze activiteiten.”. Ten derde meent verzoekster dat verweerder “de repressie-context van de DRC en de druk van de ANR-agenten, of veiligheidsagenten, te onderschatten. Het is zo dat ze veel vermoedens heeft over de redenen waarvoor ze vervolgd zou zijn sinds 2013 daar ze nooit een verslag heeft gekregen van de autoriteiten over haar situatie.”. Ten vierde stelt verzoekster een fout te willen verbeteren in haar relaas daar ze haar agressie die op straat gebeurde in 2013 situeert waar het eigenlijk in 2016 plaatsvond. Tot slot, voor wat betreft de detentie van verzoekster en haar gedwongen seksuele geslachtsgemeenschap, benadrukt verzoekster dat “verwerende partij enkel de context van de arrestatie van verzoekende ter kwestie stelt maar niet de detentie zelf. Weinig vragen werden er daarover hoe dan ook gesteld”. Zij verwijst hierbij naar het gehoorverslag en acht het vreemd hoe verweerder met vier vragen tot het besluit kan komen dat haar relaas daaromtrent ongeloofwaardig is en dat ze bijgevolg geen geloof hecht aan haar gedwongen seksuele relatie.

Ter conclusie stelt verzoekster dat zij vluchteling is:

“1) Verzoekende partij vreest, in geval van terugkeer naar de DRC, willekeurig aangehouden, gefolterd mishandeld of vermoord te zijn omdat ze een “tegenstander” en “religieuze” profiel heeft en omdat ze al vervolgingen in de DRC heeft moeten leiden, namelijk een detentie en een gedwongen seksuele relatie ;
2) De vrezen tot vervolging moeten zijn gegrond rekening houdend met de eerdere vervolgingen waarvan verzoekster het slachtoffer is geweest (ze willekeurig aangehouden en werd verkracht door agent), en rekening houdend met de algemene informatie over de situatie in DRC ;
3) Verzoekende partij zou een risico lopen tot vervolgingen door politieke en religieuze redenen maar ook omdat ze een afgewezen asielzoeker zou zijn die als verrader door de Congolese autoriteiten gezien zou worden ;
4) Verzoekende partij kan de bescherming van de autoriteiten van zijn herkomstland niet krijgen daar de vervolgingen die ze vreest van de Congolese autoriteiten komen”.

In ondergeschikte orde meent verzoekster dat zij subsidiaire bescherming dient toegekend worden.

In zeer ondergeschikte orde vraagt zij de vernietiging van de beslissing. Zij meent dat het CGVS geen zorgvuldige analyse heeft gevoerd van een aantal belangrijke elementen, met name:

“haar verklaringen mbt belangrijke elementen van haar profiel, namelijk haar lidmaatschap tot de politieke engagement van de Katholieke Kerk in de DRC; de detentie van verzoekende partij; de gedwongen seksuele relatie van verzoekende partij; de situatie van “religieuze” tegenstrevers; de situatie van de Katholieke Kerk in het conflict; de situatie van de oppositie in de DRC of mensen die beschouwd zien deel daarvan uit te maken”.

In het verzoekschrift wordt gevraagd verzoekster “de hoedanigheid van vluchteling te erkennen en de vluchtelingenstatus toe te kennen ; In ondergeschikte orde, haar de subsidiaire bescherming toe te kennen; In zeer ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen”.

2.2. Stukken

Bij haar verzoekschrift legt verzoekster volgende stukken neer:

- “3. Persbericht “De Mensenrechtenraad kijkt naar situaties in de Democratische Republiek Congo en Sri Lanka”, 22.03.2017;
4. Amnesty International Report, 2017;
5. UNHCR August 2016 Report ;
6. UK Home Office, COI Focus DRC, November 2016;
7. UNHCR, « l'ONU dénonce un schéma récurrent de répression », janvier 2018 ;

8. *Artikel Amnesty International, 26.06.2018;*

9. *Artikel De Standaard;*

10. *CEDOCA-rapport*".

Bij een verweernota van 27 juli 2018 legt verweerder de COI Focus "*République Démocratique du Congo: Sort des Congolais rapatriés en RDC depuis 2015*" van 20 juli 2018.

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, §1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van haar verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.4.1. Verzoekster verklaarde niet te kunnen terugkeren naar DRC omdat zij er omwille van haar activiteiten binnen een gebedsgroep gevisieerd werd door de Congolese autoriteiten.

2.4.2. Vooreerst kan samen met het CGVS worden vastgesteld dat verzoekster tot tweemaal toe in 2014 en 2016 terugkeerde naar Kinshasa, DRC. Nochtans verklaarde verzoekster dat haar problemen reeds begonnen in februari 2013 en dat zij haar land in september 2013 omwille van deze problemen ontvluchtte (gehoorverslag van het CGVS van 19 oktober 2017, ofwel notities persoonlijk onderhoud (hierna: CGVS-verslag 2, p. 18). Verzoekster stelde twee maanden voor de bevalling van haar dochter, rond september 2014, omwille van gezondheidsproblemen terug te zijn gekeerd naar Congo en vervolgens eind februari begin maart 2015 opnieuw naar Angola te zijn gereisd (gehoorverslag van het CGVS van 8 september 2017, ofwel notities persoonlijk onderhoud (hierna: CGVS-verslag 1), p. 5; CGVS-verslag 2, p. 4). Uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij er later met behulp van vervalste documenten in slaagde om vanuit Angola naar Italië te reizen, er drie weken verbleef in februari 2016 (CGVS-verslag 1, p. 5; CGVS-verslag 2, p. 9) en vervolgens terugkeerde naar Angola, van waaruit zij gedwongen zou zijn gerepatriëerd naar Congo in april 2016 (CGVS-verslag 2, p. 12). Verzoekster verklaarde geen documenten te hebben gekregen naar aanleiding van deze repatriëring (CGVS-verslag 2, p. 13). Het is niet aannemelijk dat verzoekster, indien zij de DRC werkelijk zou hebben verlaten omwille van een vrees voor vervolging, vrijwillig naar Kinshasa zou terugkeren, zelfs wanneer haar familie erop aandringt. Bovendien kan niet worden ingezien dat verzoekster, die in februari 2016 drie weken lang in een Europees land verbleef, geen verzoek om internationale bescherming indiende. Indien verzoekster daadwerkelijk haar land van herkomst had verlaten vanuit een gegronde vrees voor vervolging kan redelijkerwijs worden verwacht dat zij alle kansen aangrijpt om zich te beschermen tegen vervolging in haar land van herkomst en aldus in Italië zou trachten de nodige bescherming te krijgen. Dat verzoekster geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend omdat zij er in groep was om een opleiding te volgen en er zelfs niet zou hebben aan gedacht (CGVS-verslag 2, p. 21), kan haar nalatigheid niet verschonen. Dit klemmt temeer nu verzoekster in Angola clandestien verbleef en haar verblijf aldaar dus niet kan worden gezien als een duurzame oplossing (CGVS-verslag 1, p. 6, p. 11). Overigens dient opgemerkt dat verzoekster in Angola geen stappen ondernam om haar toestand te legaliseren.

Indien verzoekster er verbleef omdat zij haar land van nationaliteit zou hebben ontlucht uit vrees voor vervolging mag redelijkerwijs worden verwacht dat verzoekster haar toestand er zou trachten te legaliseren, gezien de kans om gerepatrieerd te worden steeds aanwezig is in hoofde van iemand die geen geldige verblijfstitel heeft. Ten slotte kan nog worden opgemerkt dat indien verzoekster Congo in 2016 ontluchtte omwille van een politiek engagement, niet kan blijken dat verzoekster dit heeft voortgezet in Angola. Integendeel verzoekster werd aangehouden en gerepatrieerd op 20 mei 2016 omdat zij ervan werd verdacht betrokken te zijn bij het circuit dat valse documenten opmaakte. Voorgaande vaststellingen ondergraven reeds de geloofwaardigheid van verzoeksters voorgehouden vrees voor vervolging.

2.4.3. Verder maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij vervolging zou hebben gekend omwille van haar activiteiten binnen een gebedsgroep. Verzoekster verklaarde deze gebedsgroep in 2001 te hebben opgericht (CGVS-verslag 2, p. 15) en tot 2013 op geen enkele manier problemen te hebben gekend (CGVS-verslag 2, p. 17). Ze legde uit dat het doel van deze groepering er enkel uit bestond te bidden (*"Wat doet die groep, jullie bidden, doen jullie nog andere dingen?"*, *"Ons doel is enkel om te bidden voor ons land."*, *"Enkel bidden, niets anders?"*, *"Ook over het leven."* CGVS-verslag 2, p. 15). Verzoekster gaf verder aan enkel te hebben gebeden en nooit politiek actief te zijn geweest of deel te hebben genomen aan enige betogingen (*"Heeft die groep enige banden met een politieke partij of beweging?"*, *"Nee."*, *"Was u ooit politiek actief?"*, *"Nee. Ik bad enkel maar."*, *"Ooit deelgenomen aan een manifestatie?"*, *"Nee."*, CGVS-verslag 2, p. 16). Uit voorgaande blijkt dat verzoeksters gebedsgroep geen politiek profiel heeft. Bovendien kan niet worden ingezien - noch licht verzoekster aannemelijk toe - waarom verzoekster, na meer dan twaalf jaar dergelijke bijeenkomsten te hebben georganiseerd, opeens onder de aandacht kwam van de veiligheidsdiensten. Gevraagd naar de reden waarom ze toen opeens problemen begonnen te maken, antwoordde verzoekster slechts *"Ik weet het niet, misschien was het jaloezie, tot op vandaag weet ik niet waarom ze dat gedaan hebben."* (CGVS-verslag 2, p. 17). Verzoekster gaf aan dat zij nog steeds enkel mensen uitnodigde om zich bij haar gebedsgroep aan te sluiten (CGVS-verslag 2, p. 17). Hoewel verzoekster stelde dat ze het onderwerp *"bidden voor het land"* in haar gebeden heeft geïntroduceerd en tevens sprak over de onrechtvaardigheid in het land die niet strookte met wat de Bijbel voorschrijft (CGVS-verslag 2, p. 16-17), kan dit bezwaarlijk gezien worden als harde kritiek op de overheid die aanleiding zou kunnen geven tot enige vervolging. Bovendien blijft verzoekster in haar verklaringen uiterst vaag met betrekking tot de kritiek die zij zou geuit hebben (*"U zei dat bepaalde dingen die u zei bepaalde mensen niet beviel, wat zei u dan?"*, *"Over de onrechtvaardigheid in ons land. Burger zijnde van het land. We zagen hoe de mensen omkwamen. Ik zei ook wat er in de Bijbel staat, de Bijbel zegt te bidden voor ons land. We moesten de overheid steunen in onze gebeden. Als ze liefde hebben gaan ze de bevolking helpen. Wat we zagen was het tegenovergestelde van wat de Bijbel zei."*, *"Wat zei u dan concreet over de situatie in het land?"*, *"Over het land, de regering aan het land werkt niet zoals het moet."*, *"Wat zei u dan over het slechte functioneren van de overheid?"*, *"Ik zei dat er geen liefde was."*, *"Praatte u over bepaalde personen of politieke partij en?"*, *"Nee, ik zei geen namen van mensen."*, CGVS-verslag 2, p. 16). Waar verzoekster in haar verzoekschrift aanvoert dat zij als lid van de Katholieke Kerk die politiek preekt een risico op vervolging loopt en stelt hierbij dat de Katholieke Kerk zich tegen de huidige regering en het excessief gebruik van geweld, dat gebruikt werd op pacifistische betogingen van de Katholieken te onderdrukken, positioneert, kan slechts worden vastgesteld dat verzoekster geen minimaal politiek activisme aantoonde. Uit verzoeksters verklaringen kan slechts blijken dat ze geen politieke kennis heeft laat staan een bijzondere interesse kan aantonen. Verzoekster heeft op geen enkel moment concrete toestanden aangeklaagd, noch enige politieke partij of persoon vernoemd. Integendeel, verzoekster riep zelfs op de overheid te steunen in de gebeden. Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoekster omwille van voorgaande activiteiten, die geenszins beantwoorden aan een vorm van protest tegen het regime, noch blij geven van dissidente politieke ideeën, de aandacht zou trekken van de veiligheidsdiensten, laat staan dat zij hierom zou vervolgd worden.

2.4.4. Voorts verklaarde verzoekster dat het leden van haar gebedsgroep waren die haar foto aan de veiligheidsdiensten hadden overhandigd (*"Waar ze van me beschuldigden is omdat we in die groep waren. De groep waarin ik was in Congo, in die groep waren er mensen die mijn foto aan de veiligheidsagenten hadden gegeven."*, CGVS-verslag 2, p. 13). Het is echter niet geloofwaardig dat verzoekster, die persoonlijk de mensen verzamelde om aan deze gebedsgroep deel te nemen, er geen idee van heeft wie uit deze groep in die mate tegen haar gekant zou zijn, dat zij de veiligheidsdiensten zouden inlichten over haar activiteiten (CGVS-verslag 2, p. 16, p. 17 p. 19). Dergelijke verklaringen getuigen slechts van bijzonder oppervlakkige sociale banden die niet te rijmen vallen met een hechte geloofsgemeenschap.

Bovendien kan niet worden ingezien dat verzoekster er enerzijds zeker van is dat iemand uit haar gebedsgroep haar beschuldigde, maar anderzijds geen enkel idee heeft wie het dan kan zijn. Verzoekster maakt niet aannemelijk waarom en hoe zij onder de aandacht kwam van de veiligheidsdiensten, wat de geloofwaardigheid van haar voorgehouden activisme en de hieruit voortvloeiende vervolging ondermijnt.

2.4.5. Verder legt verzoekster slechts vage verklaringen af over de voorgehouden vervolgingsfeiten en baseert zij haar vrees voor vervolging louter op vermoedens. Zo blijkt uit verzoeksters verklaringen dat zij, uitgezonderd haar vermeende arrestatie, op geen enkel moment concreet en persoonlijk over haar activiteiten zou zijn aangesproken en zich bij haar eerste vlucht naar Angola louter baseerde op geruchten (CGVS-verslag 2, p. 17, p. 18). Zo stelde verzoekster dat haar nicht en haar collega P. haar zeiden dat "ze" haar huis in de gaten hielden (CGVS-verslag, p. 17-18). Gevraagd of er nog iets gebeurd was, stelde verzoekster *"Ik deed verder met mijn groep, op een dag, na het gebed, er was een vrouw die ik niet kende en die niet met ons bad, ik heb ze enkel die dag gezien. Ze heeft gezegd dat het tijd was dat ik daar zou vertrekken. Het is toen dat ik naar Angola ben gegaan. Ik ging naar Angola om te zien hoe de problemen zouden evolueren."* (CGVS-verslag 2, p. 18). Er kan niet worden ingezien dat verzoekster een ingrijpende beslissing als de vlucht uit haar land van herkomst zou nemen omdat een onbekende vrouw haar zei dat het tijd was om te vertrekken. Ook wanneer verzoekster DRC een tweede keer verlaat en naar Angola vlucht, baseerde zij zich louter op vermoedens. Zo verklaarde verzoekster dat haar zus in die periode werd geïnformeerd door mensen in de wijk dat verzoekster gezocht werd (CGVS-verslag 2, p. 18), dat er twee à drie keer mensen naar het huis van haar zus zijn gekomen om naar verzoekster te informeren, terwijl verzoekster niet aanwezig was, en dat verzoeksters nichtje *"de indruk had"* dat het veiligheidsagenten in burger waren (CGVS-verslag 2, p. 19-20). Verzoekster werd geen enkele keer persoonlijk aangesproken en baseert haar vrees voor vervolging louter op vermoedens en geruchten. Verzoekster slaagt er niet in haar vrees voor vervolging te concretiseren. Verzoekster blijft opnieuw bij louter inhoudsloze beweringen.

2.4.6. Bovendien slaagt verzoekster er niet in haar enige persoonlijke confrontatie - ze zou op straat zijn aangevallen - eenduidig toe te lichten. Zo bracht verzoekster dit incident voor het eerst ter sprake wanneer gepolst werd naar haar problemen ingevolge haar eerste terugkeer uit Angola (CGVS-verslag 2, p. 18-19). Even later verklaarde ze echter dat dit in augustus 2013 voorviel (CGVS-verslag, p. 19), en dus voor haar eerste vertrek uit DRC. De vaststelling dat verzoekster nalaat de enige persoonlijke confrontatie met de veiligheidsdiensten correct te situeren ondermijnt de geloofwaardigheid van haar verklaringen hieromtrent. Daarenboven bleek verzoekster niet met zekerheid te kunnen stellen dat zij op dat moment werd aangevallen door de veiligheidsdiensten omwille van haar activiteiten binnen haar gebedsgroep, nu verzoekster stelde dat het haar leek dat ze door bandieten werd aangevallen en dat op geen enkele manier de reden van deze aanval duidelijk gemaakt werd (*"Het leken me bandieten. Dat hebben ze me gezegd. Het is een drukke straat. Mensen hebben gezien dat ze me sloegen. Ze vroegen waarom ze me sloegen, ze zeiden dat ze me het wel zouden tonen. De mensen kwamen tussen en ze zijn vertrokken."*, CGVS-verslag 2, p. 19). Opnieuw blijkt verzoekster slechts te vermoeden dat zij omwille van de activiteiten van haar gebedsgroep zou zijn aangevallen. Verzoekster maakt de door haar beweerde vervolging dan ook niet aannemelijk. Verzoeksters verklaringen zijn geheel ongeloofwaardig zodat ook haar detentie niet kan worden aangenomen.

2.4.7. De ongeloofwaardigheid van verzoeksters vluchtmotieven wordt bevestigd door haar verklaringen omtrent haar vermeende detentie. Gelet dat verzoekster op geen enkel moment uitdrukkelijk persoonlijk werd aangesproken op haar activiteiten en het gegeven dat verzoekster gedurende haar jarenlange *"activisme"* slechts sporadisch geruchten van mogelijke vervolging zou hebben opgemerkt, kan niet worden ingezien dat verregaande inspanningen zouden zijn geleverd om verzoekster op te sporen. Verzoekster verklaarde dat zij bij haar terugkeer merkte dat affiches met haar naam en foto waren opgehangen in de luchthaven en dat zij bij haar aankomst onmiddellijk werd opgepakt door de veiligheidsagenten (CGVS-verslag 2, p. 12-14). Dergelijke maatregelen lijken, gezien de eerdere inspanningen die werden geleverd om verzoekster aan te spreken, dan ook buitenproportioneel, tenzij verzoekster voor andere (criminele) feiten zou zijn gezocht. Bovendien komen haar verklaringen er op neer te beweren dat de Congolese autoriteiten hun politieke vervolging zelf afficheren. Verder verklaarde verzoekster dat zij haar bij haar twee dagen durende detentie beschuldigden van burgerlijke ongehoorzaamheid maar dat verzoekster op geen enkel moment gedurende haar detentie ondervraagd zou zijn geweest (CGVS-verslag 2, p. 20). Het is niet aannemelijk dat verzoekster, indien zij uiteindelijk na eerdere bedreigingen zou worden gearresteerd, vervolgens geen verdere vragen zou worden gesteld omtrent haar activiteiten. Verzoeksters verklaringen over haar detentie kunnen de ongeloofwaardigheid ervan slechts versterken.

2.4.8. Aldus hecht de Raad geen geloof aan verzoeksters voorgehouden vervolging omwille haar activiteiten in haar gebedsgroep. Waar verzoekster verklaarde gedwongen te zijn geweest met een officier te slapen (CGVS-verslag 2, p. 14), kaderde zij deze feiten volledig binnen haar reeds ongeloofwaardig bevonden detentie omwille van haar "activisme", zodat evenmin geloof kan gehecht worden aan verzoeksters beweringen hieromtrent.

2.4.9. De door verzoekster neergelegde documenten zijn niet in staat bovenstaande beoordeling te wijzigen. Verzoeksters Congolese kiezerskaart kan louter een aanwijzing vormen voor haar identiteit, welke niet betwist wordt. Het attest dat haar oom voor haar reiskosten heeft ingestaan draagt niets bij aan verzoeksters asielrelaas. Het feit dat haar oom haar geld zou geleend hebben om illegaal naar Europa te reizen kan op geen enkele manier aantonen dat verzoekster Congo zou verlaten hebben uit een reële vrees voor vervolging.

2.4.10. De door verzoekster neergelegde rapporten en artikelen - "*Persbericht "De Mensenrechtenraad kijkt naar situaties in de Democratische Republiek Congo en Sri Lanka", 22.03.2017*"; "*UNHCR August 2016 Report*"; "*UK Home Office, COI Focus DRC, November 2016*"; "*UNHCR, « l'ONU dénonce un schéma récurrent de répression », janvier 2018*"; "*Artikel Amnesty International, 26.06.2018*"; "*Artikel De Standaard*" - bespreken de situatie van politieke tegenstrevers in DRC. Gezien verzoekster geen politiek profiel heeft, hebben deze dan ook geen betrekking op verzoekster. Het rapport "*Amnesty International Report, 2017*" betreft een rapport over de Republiek Congo (ofwel Congo-Brazzaville) en niet de Democratische Republiek Congo (DRC).

2.4.11. Waar verzoekster aanvoert dat terugkerende verzoekers om internationale bescherming bij aankomst op de luchthaven systematisch van hun vrijheid worden beroofd en ondervraagd - hierbij verwijzend naar de COI Focus "*République Démocratique du Congo: Sort des demandeurs d'asile congolais déboutés et des Congolais rapatriés en RDC depuis 2015*" van 24 april 2014, merkt de Raad op dat in de "*COI Focus: République démocratique du Congo: Sort des Congolais rapatriés en RDC depuis 2015*" van 26 februari 2018 - neergelegd bij verweernota - geen gewag wordt gemaakt van concrete en gedocumenteerde gevallen van Congolezen die in Congo een slechte behandeling of een detentie zouden ondergaan hebben, louter omwille van het feit te zijn teruggestuurd en te zijn overgedragen aan de Congolese autoriteiten (COI Focus, p. 6-8). Er is sprake van afpersing waarbij geld geëist wordt in ruil voor een vrijlating, wat niet valt onder vervolging, maar ook het rapport van Home Office van 2015 vermeldt geen arrestaties of mishandeling bij terugkeer van verzoekers om internationale bescherming (COI Focus, p. 9, p. 11-12). Het rapport preciseert verder dat het feit dat men na een asielprocedure wordt teruggeleid geen vrees voor vervolging inhoudt en dat het gegeven dat men de DRC heeft verlaten met een vals paspoort onvoldoende is om in het vizier te komen van de Congolese autoriteiten (COI Focus, p. 14-15). Slechts Congolezen die verdacht worden van een misdrijf, tegen wie een arrestatiebevel werd uitgevaardigd of aan wie een gevangenisstraf werd opgelegd, wekken de interesse van de Congolese autoriteiten (COI Focus, p. 14). Tot op heden zijn geen concrete gedocumenteerde zaken waarin een persoon werd vastgehouden ten gevolge van zijn gedwongen terugkeer uit België (COI Focus, p. 9, p. 18).

Uit bovenstaande blijkt dat verzoekster niet politiek betrokken is en dat zij op geen enkele wijze aantoont dat de Congolese autoriteiten haar zouden beschouwen als een tegenstander aan het regime en haar persoonlijk als doelwit zouden aanmerken. Het is dan ook niet aannemelijk dat zij als verzoekster om internationale bescherming ingeval van terugkeer naar Congo zou worden vervolgd.

2.4.12. Waar verzoekster meent dat het CGVS geen zorgvuldige analyse heeft gevoerd van een aantal belangrijke elementen - "*haar verklaringen mbt belangrijke elementen van haar profiel, namelijk haar lidmaatschap tot de politieke engagement van de Katholieke Kerk in de DRC; de detentie van verzoekende partij; de gedwongen seksuele relatie van verzoekende partij; de situatie van "religieuze" tegenstrevers; de situatie van de Katholieke Kerk in het conflict; de situatie van de oppositie in de DRC of mensen die beschouwd zien deel daarvan uit te maken*" - merkt de Raad op dat de commissaris-generaal over een discretionaire marge beschikt wat de beoordeling van de waarachtigheid en het gewicht van de aangevoerde elementen en documenten betreft, waarbij de door de commissaris-generaal gegeven motivering afdoende en daadkrachtig moet zijn. Indien dit impliceert dat de commissaris-generaal zich op objectieve gronden dient te steunen, dan betreft dit niet enkel objectieve landeninformatie maar alle relevante gegevens van het administratief dossier waaronder ook de feiten zoals aangebracht door de asielzoeker. Het blijft in de eerste plaats verzoekster die het objectieve en ernstige karakter van haar voorgehouden vervolging dient aannemelijk te maken. Verzoekster liet echter na haar asielrelaas genoegzaam te adstrueren, waardoor de commissaris-generaal op basis van verzoeksters verklaringen kon volstaan met de vaststelling dat verzoekster geenszins aannemelijk maakte dat ze politiek actief was.

Verzoekster komt niet verder dan een aaneenschakeling van losse beweringen die op geen enkele wijze kunnen beantwoorden aan de criteria voorzien bij artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4.13. Verzoekster brengt thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven. Zij beperkt zich in haar verzoekschrift tot het herhalen van het asielrelaas en het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, het formuleren van bonte beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de voorgaande conclusies kunnen weerleggen.

2.4.14. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.5.2. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Kinshasa geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Op basis van "*COI Focus: République démocratique du Congo (RDC): Situation sécuritaire à Kinshasa dans le contexte électoral (période du 10 février 2017 au 30 novembre 2017)*" en "*COI Focus: République démocratique du Congo (RDC): Déroulement des manifestations de protestations à Kinshasa entre le 30 novembre 2017 et le 31 janvier 2018*" blijkt dat de actuele situatie in Kinshasa als stabiel en kalm omschreven wordt en dat gewelddadige incidenten die de Congolese hoofdstad troffen tussen 10 februari 2017 en 31 januari 2018 kaderden in het protest tegen het niet organiseren van verkiezingen en het vasthouden aan de macht door president Kabila.

2.5.3. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*.

2.6. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.6.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.6.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend achttien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK